

Авторське право на фотороботи виникає з моменту створення фотографії та відповідно до приписів Закону України «Про авторське право і суміжні права» включає сукупність таких прав:

- вимагати визнання свого авторства шляхом зазначення імені автора на творі (фотографії) і його примірниках;
- забороняти згадування свого імені (якщо бажаєте залишитись анонімом);
- вибирати псевдонім, зазначати і вимагати зазначення псевдоніму замість справжнього імені;
- вимагати збереження цілісності фотографії і протидіяти будь-якому перекрученню, спотворенню чи іншій зміні фотографії.

Правову охорону в Україні фотографії здобули лише після прийняття відповідного закону про авторське право 23 грудня 1993 року. До цього часу діяли норми частини 2 статті 473 ЦК УРСР 1963 року, що обмежували термін дії авторського права на фотографію п'ятьма роками, а на збірки фоторобіт – десятьма.

Стешенко Л.
Науковий керівник: Олійник О.М.
Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

ФОРМУВАННЯ ПРАВА В ПЕРІОД УКРАЇНСЬКОЇ КОЗАЦЬКО-ГЕТМАНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ У ХУІІ СТ.

Національно-визвольна війна українського народу (1648 – 1654 рр.) закінчилася утворенням Української Козацько-Гетьманської держави. Формування української держави, безперечно, вплинуло на розвиток українського права. Після визвольної війни польський апарат державної влади було повністю ліквідовано, але у правовій сфері зміни відбувалися дещо іншим чином. Серед джерел права було скасовано лише ті, які слугували зміцненню панування польської шляхти: «Устава на волоки» (1557 р.), «Ординація Війська Запорозького» (1638 р.), сеймові конституції. Інші ж, зокрема, Литовські

статути (1529, 1566, 1588 рр.), збірники магдебурзького права, окремі королівські та князівські грамоти, постанови сейму, наприклад, що стосувалися прав міського населення, частково продовжували діяти.

Своєрідність правової системи Гетьманщини полягала в тому, що в її основі лежало козацьке звичаєве право. Воно регулювало широке коло суспільних відносин, військово-адміністративну організацію державності, козацьку систему судочинства. Норми звичаєвого права регулювали також, певною мірою, земельні відносини серед селянства й козацтва, окремі сторони особистих і майнових відносин у сім'ї, незначні кримінальні й цивільні справи та судовий процес у копних та доменіальних судах. У найбільш традиційній формі й найповніше звичаєве право діяло на Запорозькій Січі.

Звичаєве право продовжувало існувати в умовах обмеження української державності у ХУІІІ ст. Про це свідчить, зокрема, той факт, що його норми враховувались усіма, без винятку, кодифікаціями та законодавством імперії, що розповсюджувалося на територію України.

Федотов Д. С.
Науковий керівник: Кузьменко О. В.
НТУ «ХПІ»

ПОНЯТТЯ НЕОСУДНОСТІ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОМ УКРАЇНИ

Концепція неосудності є актуальним і водночас складним предметом дослідження, оскільки розгляд цієї проблеми виходить за межі кримінального права та розглядається в судовій психіатрії, в деяких галузях філософії та психопатології. Актуальність даної теми є очевидною, тому що неосудність забезпечує захист законних прав кола осіб, страждаючих від хронічних психічних хвороб, тимчасового розладу психічної діяльності тощо.

Згідно з частиною 2 статті 19 Кримінального кодексу України неосудною визнається особа, яка під час вчинення передбаченого КК суспільно небезпечного діяння не могла усвідомлювати свої дії (бездіяльність) або керувати ними внаслідок хронічного психічного захворювання, тимчасового